

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Fazekas & Társai Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek dr. Aradi István ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. november 28. napján kelt 15.G.40.008/2007/22. számú ítélete ellen a felperes által benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az felperesnek 3.814.795,- (Hárommillió-nyolcszáztizennégyezer-hétszázkilencvenöt) Ft-ot és ennek 2000. május 18. napjától a kifizetés napjáig számított törvényes mértékű késedelmi kamatát; egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.019.580 (Egymillió-tizenkilencezer-ötszáznyolcvan) Ft + áfa másodfokú rész költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint a felperes főtevékenységként számítógép és szoftver nagykereskedelemmel foglalkozó társaság. A per korábbi I. rendű alperese, a **NS Kft.** tevékenységi köre szintén számítástechnikai tevékenységhez kapcsolódott, míg az alperes a japán **S.E. Corporation** javára bejegyzett **E.** védjeggyel ellátott termékek kizárólagos magyarországi importőre és forgalmazója volt a perbeli időszakban. A védjegyjogosult felhatalmazása alapján az alperes az **E.** védjegyhez fűződő jogok magyarországi megsértése esetén a védjegyjogosult érdekeinek megóvása céljából jogosult volt fellépni.

A **NS Kft.** 2000. április 12-i megrendelésére a felperes 3.000 db **E.** tintapatront szállított a **NS Kft.-nek**, amelynek 14.572.250,- Ft vételárát a **NS Kft.** átutalással teljesítette a felperes részére.

Az alperes 2000. április 17-én feljelentést tett áru hamis megjelölésének büntette miatt ismeretlen tettes ellen a Budaörsi Rendőrkapitányságon, amelyben előadta, hogy az **E.** tintapatronok nagyon alacsony áron kaphatók Magyarországon, ezért feltételezésük szerint azok hamis, csempészett vagy lopott áruk. Ahhoz, hogy erről bizonyosságot szerezzenek rendelést adtak le alacsony árú patronokra azzal, hogy a rendőrséget felkérték, hogy a szállítás időpontjában legyenek jelen. A rendőrség a feljelentés napján, 2000. április 17-én az alperes székhelyén különböző típusú tintapatronokat lefoglalt.

A **NS Kft.** a 2000. április 27. napján kelt, de 2000. május 15. napján aláírt „szállítói szerződéssel” a felperestől további 20.000 db **E.** tintapatront rendelt meg 75.674.000,- Ft + 25 % áfa vételárért. A keresetlevélhez F/1. szám alatt csatolt szerződés 4. pontja szerint a megrendelő a teljes szerződéses összeg 10 %-át előlegként megfizeti a szerződés aláírásával egyidejűleg a szállító részére, a fennmaradó vételárát pedig a szállító értesítése, illetve végszámlája alapján a számlán feltüntetett időben köteles megfizetni. Az áru a vételár felperes bankszámlájára történő megérkezését követően a felperes Budapest, szám alatti telephelyén mint a teljesítés helyén vehető át.

A **NS Kft.** az előleget a felperesnek átutalta. Ennek alapján a felperes megrendelte a tintasugaras patronokat az **I. AS** norvég cégtől, az áru a felperes telephelyére 2000. május 20-án érkezett meg, amelyet a **NS Kft.** mint vevő május 23-án megtekintett. 2000. május 25-én a Pénzügyminisztérium Vám- és Pénzügyőrség Központi Bűnüldözési Parancsnoksága halaszthatatlan nyomozati cselekményként végrehajtott házkutatást tartott a felperes telephelyén csempészet büntettének alapos gyanúja miatt, és ennek keretében lefoglalta a felperes telephelyén található tintapatronokat és az ezzel kapcsolatos okmányokat. A házkutatás során szaktanácsadói véleményt adott **R.A.**, az alperes ügyvezetője mint az **E.** kizárólagos magyarországi importőrének képviselője. A tintasugaras nyomtatópatronok dobozán lévő hologramok vizsgálata alapján megállapította, hogy az **E.** felirat elmosódott pontokból áll, így azok véleménye szerint hamisak, de 100 %-os biztonsággal a patronok eredetéről, az azokon található egyéb fellelhető ismérvekről a **S.E.** jogásza tud érdemben nyilatkozni.

2000. május 29-én a felperes megküldte a vételárról a végszámlát a **NS Kft.-nek**, annak ügyvezetője a számla kifizetését megtagadta arra hivatkozással, hogy alapos oka van feltételezni, hogy a szerződés teljesítése a felperes részéről akadályba ütközik és kérte annak igazolását, hogy az áru rendelkezésre áll, a belföldi forgalom számára a vámkezelése megtörtént. Jelezte, hogy a korábban leszállított termékkel kapcsolatos reklamációk intézése is problémákat vetett fel. 2000. június 22-én kelt levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy a korábban megrendelt 3000 db tintapatront a nyomozóhatóság a cégüknél lefoglalta áru hamis megjelölése bűncselekményének alapos gyanúja miatt, ezért álláspontja szerint a felperes

szerződésszegést követett el, melyre tekintettel a szerződéstől elállnak. Egyidejűleg felszólította az előlegszámla alapján átutalt 9.459.250,- Ft és késedelmi kamatai visszafizetésére.

A felperes ügyvezetője csalás miatt feljelentést tett a **NS Kft.** ügyvezetői ellen azon az alapon, hogy gyanú merült fel arra vonatkozóan, hogy a **NS Kft.** második megrendelése színlelt vásárlással kapcsolatos szerződéskötés volt, amellyel tévedésbe ejtette a felperesi társaságot és neki nagy összegű kárt okozott.

A Budapesti XIII. Kerületi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztálya a 2001. március 2-án kelt 153-91/2001. számú határozatában a nyomozást megtagadta. Határozata indokolásában megállapította, hogy az alperes 2000. április 13-án 14.572.250,- Ft összeget átutalt a **NS Kft.**-nek, amely összeget a **NS Kft.** még ugyanezen a napon a felperesnek továbbutalt, ugyanígy 2000. április 27-én 9.459.250,- Ft összeget utalt az alperes a **NS Kft.**-nek, amelyet szintén ugyanezen a tárgynapon továbbutalt a felperes részére. A lefolytatott feljelentés-kiegészítés eredményeként nem volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy a **NS Kft.** felelős vezetői a csalás bűncselekményét elkövették. Erre tekintettel tagadta meg a nyomozást azzal, hogy a szerződésszegés, illetve színlelt szerződés tárgyát képező cselekmény nem büntetőeljárás tárgyát képezi, hanem polgári ügylet.

A Fővárosi Ítéltábla a 2003. július 3-án kelt 8.Pf.20.306/2003/4. számú ítéletével helybenhagyta a Fővárosi Bíróság P.26.925/2001/2. számú ítéletét, amelyben megállapította, hogy jelen per felperese 2000. május 25-től 20.999 db **E.** megjelöléssel ellátott tintapatron behozatalával és raktáron tartásával bitorolta a **S.E. Corporation (Japán)** 148.043 lajstromszámú "**E.**" védjegyét, ezért kötelezte a védjegybitorlás abbahagyására és eltiltotta a további jogsértéstől.

A felperes a Fővárosi Bírósághoz 2001. június 8-án benyújtott keresetében a tisztességtelen piaci magatartásról szóló 1996. évi LVII. törvény (Tpvt.) 2. és 3. §-ainak, továbbá a Ptk. 4. §-ának megsértésére hivatkozással, a Tpvt. 86. § (2) bekezdésének a) pontja alapján annak megállapítását kérte, hogy a **NS Kft.** I. rendű és a per jelen alperese mint II. rendű alperes jogsértést követtek el, és a Tpvt. 86. § (2) bekezdés e) pontja, illetve a Ptk. 339. §-a alapján kérte, hogy a bíróság kötelezze az alpereseket kártérítés és perköltség megfizetésére.

Arra hivatkozott, hogy a **NS Kft.**-vel kötött szállítási szerződésben foglalt kötelezettsége alapján **E.** patronokat szerzett be a külföldi partnerétől, részére az áru ellenértékét kifizette, a **NS Kft.** azonban a vételárat a felperesnek nem fizette meg. A külföldi partnernek átutalt összeg és a **NS Kft.** által kifizetett 9.459.250,-Ft vételárelőleg különbözete 57.232.600,-Ft a felperes tényleges kára. Ennek, valamint a tőkeösszeg után 2000. május 18. napjától számított késedelmi kamatának a megfizetésére kérte az alpereseket egyetemlegesen kötelezni.

A fentiekén túl elmaradt haszonként kérte az alperesek egyetemleges kötelezését az áru beszerzési és eladási ára közötti különbözete vámterhekkel csökkentett összegének, 7.634.000,- Ft-nak és ennek 2000. június 6. napjától számított késedelmi kamatainak a megfizetésére.

Kártérítési igénye harmadik tételeként az alperessel szemben további 3.887.000,- Ft összegű kártérítési igényt érvényesített arra hivatkozással, hogy a felperest ért kár nagysága meghaladja a **NS Kft.** magatartásával közvetlen okozati összefüggésben keletkezett 20.000. db festékpatronra vetített kár összegét.

A kártérítési igény első két tétele vonatkozásában a Ptk. 344. § (1) bekezdése alapján kérte az alperesek egyetemleges kötelezését, mert a kárt közösen eljárva okozták, és a felperesnek nincs módja a közrehatás arányának megállapítására.

Előadta, hogy a **NS Kft.** ténylegesen nem akart tintapatronot vásárolni, illetve forgalmazni, beszerzéseit az alperes finanszírozta, melyre feltehetően azért került sor, hogy a későbbiekben az általa tett feljelentés nyomán indult büntető ügyben a felperesnél nagy árukészletet foglaljon le a hatóság. E feltételezését támasztja alá az a tény, hogy a **NS Kft.** által tőle korábban vásárolt 3000 db festékpatron a lefoglaláskor hiánytalanul a rendelkezésre állt. Állította, hogy az alperes székhelyén 2000. április 17-én lefoglalt tintapatronok ezzel a 3000 darabos tétellel azonosak. Amennyiben azt nem értékesítették tovább, a **NS Kft.**-nek nem volt reális üzleti indoka újabb, jelentős értékű tintapatron megrendelésére. Kifogásolta az alperes ügyvezetőjének, **R.A.**-nak a büntetőeljárásban szaktanácsadóként való közreműködését.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Hangsúlyozta, hogy jogosult volt fellépni az **E.** védjegy sérelme esetén, kizárólagos forgalmazói minőségére tekintettel. Tevékenysége emiatt nem tekinthető jogellenesnek. Hivatkozott a felperest védjegybitorlásban elmarasztaló jogerős ítéletre.

A Fővárosi Bíróság a 2004. szeptember 17. napján kelt 29. sorszámú ítéletével a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy fizessen meg alpereseknek fejenként 400.000,- Ft perköltséget.

Határozata indokolásában a felperes valamennyi jogcímen előterjesztett keresetét alaptalannak találta azzal, hogy a Ptk. 4. §-ára alapított kereseti kérelmét azzal az indokolással utasította el, hogy ez azt írja elő, hogy a polgári jogok gyakorlása során a feleknek a jóhiszeműség és tisztesség követelményeinek megfelelően, közösen együttműködve kell eljárni. Ezt a rendelkezést olyan termék esetében, amelyről megállapították, hogy védjegybitorlással hozták be az országba és kívánták forgalmazni, nem lehet az alperesekkel szemben alkalmazni.

A felperes fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban a Fővárosi Ítéltábla a 2005. február 24. napján kelt 14.Gf.40.357/2004/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek személyenként 100.000,-Ft másodfokú költséget.

Egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal a tekintetben, hogy az alperesek magatartása nem ütközött a Tpv. 2. és 3. §-ába, ezért a raktáron lévő, nagy mennyiségű áru lefoglalása következtében nem vitásan őt ért kárának megtérítését ezen a jogcímen megalapozottan nem igényelheti. A Tpv. 86. § (2) bekezdésében írt jogkövetkezmények, így a jogsértés megállapítása és a

versenysértésre alapított kártérítési igény versenysértő magatartás hiányában nem alkalmazható.

A másodfokú bíróság nem osztotta ugyanakkor az elsőfokú ítélet Ptk. 4. §-ára alapított kereseti kérelmet elutasító döntésének indokait. Utalt arra, hogy a Ptk. 4. § (4) bekezdésének utolsó mondata szerint, aki maga sem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható, a másik fél felróható magatartására hivatkozhat. Ugyanakkor azt állapította meg, hogy a felperes önálló jogcímként az elsőfokú eljárás során nem jelölte meg a Ptk. 339. §-át, erre alapítottan önálló kártérítési igényt csak a másodfokú eljárásban terjesztett elő, így azt a Fővárosi Ítéltábla a döntése meghozatalánál nem vette figyelembe.

A jogerős ítélet ellen a felperes felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, melynek alapján a Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a 2006. április 25. napján kelt Gfv.X.30.137/2005/6. számú részítéletével a Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.357/2004/7. számú ítéletének a Tptv. 2. és 3. §-ának megsértésével kapcsolatos rendelkezését hatályában fenntartotta, ezt meghaladóan hatályon kívül helyezte, és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

A Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a felperes a keresetében a Tptv. rendelkezései mellett a Ptk. 4. §-a megsértésének megállapítását is kérte, továbbá keresete jogcímeül a Ptk. 339. §-ára is hivatkozott mind tételesen, mind szövegszerűen. Tévedett ezért a másodfokú bíróság, amikor a Pp. 3. § (2) bekezdésében, a 146. §-ban, illetve a 247. § (1) bekezdésében foglaltakra hivatkozva érdemben nem foglalt állást abban a kérdésben, hogy az alperesek megsértették-e a Ptk. 4. §-ában foglaltakat és emiatt terheli-e az alpereseket kártérítési kötelezettség. Ezért a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján a jogerős ítéletet a rendelkező részben megjelölt körben hatályában fenntartotta, azt meghaladóan hatályon kívül helyezte, és e körben a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Előírta, hogy az új eljárásban a Ptk. 4. §-ára alapozott kereseti kérelem tárgyában kell állást foglalni és elbírálni, hogy a Ptk. 339. §-a alapján az alpereseket kártérítési kötelezettség terheli-e, ha igen, milyen mértékben.

Ezt követően a Fővárosi Ítéltábla a 2006. december 14. napján kelt 14.Gf.40.191/2006/8. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes Ptk. 4. §-ára, illetve 339. §-ára alapított keresetét elutasító rendelkezését hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította, megállapítva a peres felek másodfokú eljárásban felmerült perköltségét.

Határozata indokolásában a Ptk. 4. § (1) és (4) bekezdéseire hivatkozással rögzítette, hogy önmagában a felperes részéről jogerősen megállapított védjegybitorlás ténye - a másodfokú bíróság álláspontja szerint - nem zárja ki a felperes kártérítési igényérvényesítését az alperesek által tanúsított jogellenes magatartásra hivatkozással.

Ezt az álláspontot tükrözi a másodfokú bíróság jelen eljárásban korábban hozott határozatában hivatkozott, a Polgári Törvénykönyv 4. §-hoz fűzött magyarázata, valamint a CD Complex indokolás is.

A PK. 36. számú állásfoglalás kimondja, ha a károkozó magatartás előidézésében a kár bekövetkeztében, a kár súlyosbodásában, az elvárható magatartást elmulasztó károsult és közrehatott, magatartásának következményeit a károsult maga viseli. Ez esetben a Ptk. 340. §-ának (1) bekezdése szerint kármegosztásnak van helye. Nem terheli kártérítési felelősség a károkozót a kárnak azért a részéért, amely abból származott, hogy a károsult nem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható.

A károsulttól elvárható magatartás elmulasztása kifejezésre juthat a károkozás során tanúsított felróható magatartásban is.

A megismételt másodfokú eljárásban a felperes kártérítési igénye összecszerűségét nem tudta pontosítani, valamint annak igazolására is határidőt kért.

Az alperes vitatta a tintapatronok megrendelése során a felperes által állított szerepét, így a megrendelések finanszírozását, a károkozásra irányuló célzatos magatartást.

Az elsőfokú bíróság - eltérő jogi álláspontja miatt - a jelen eljárás tárgyát képező kereseti kérelem tekintetében nem állapított meg tényállást, és nem hívta fel a felperest a Pp. 3. § (3) bekezdése és 141. § (2) bekezdése alapján bizonyítékai, illetve bizonyítási indítványai előterjesztésére, ezért határozata érdemben nem bírálható felül.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján helyezte hatályon kívül azzal, hogy a megismételt eljárás vonatkozásában meghagyta az elsőfokú bíróságnak, hogy hívja fel a felperest a keresetének pontosítására, bizonyítékai megjelölésére a kártérítési igényének jogalapja és összecszerűsége tekintetében is. Az alperesi ellenkérelem, valamint az ezt követően lefolytatott bizonyítási eljárás eredményéhez képest foglaljon állást abban a kérdésben, hogy terheli-e az alpereseket kártérítési kötelezettség, és ha igen, milyen mértékben.

A megismételt eljárásban a felperes a keresete összecszerűségét a 3. sorszámu beadványában részben módosította, és banki átutalásra vonatkozó okiratokat, bankszámlakivonatokat és az I. AS norvég cég különböző időpontokban kelt számláit, valamint a Magyar Nemzeti Bank hivatalos deviza árfolyamáról egy kimutatást csatolt a követelését alátámasztó bizonyítékként. Ezt követően azonban a 2007. május 16. napján tartott tárgyaláson a felperes jogi képviselője bejelentette, hogy 3. sorszámu beadványában számítási hibát vétett, emiatt a kártérítési követelése összecszerűsége megegyezik az eredeti kereseti kérelmében feltüntetett összeggel.

Az alperesi jogellenes magatartás tekintetében érdemben fenntartotta az eddigi eljárás során általa előadottakat, hangsúlyozva, hogy a büntető ügy irataiból megállapítható, hogy a NS Kft. mindkét megrendelését az alperes finanszírozta. A második, április 27-i keltű, nagyobb összegű megrendelés megtételekor már a lefoglalt termékből világos volt az alperes számára, hogy a felperes által importált termékeken nem ugyanaz a hologram található, mint az alperes által importált termékeken, így azok valódisága megkérdőjelezhető. Álláspontja szerint a körülményekből az következik, hogy az alperes azért kezdeményezte a megrendeléseket és a büntető eljárásokat, hogy a felperesnek mint versenytársának jelentős anyagi kárt okozzon és tisztességtelen előnyt szerezzen a

piacon. Azzal, hogy a feljelentést akkor tette meg, amikor pontos tudomása volt arról, hogy a felperes jelentős értékben készül árut behozni, gondoskodott arról, hogy a lehető legnagyobb kárt okozza a felperesnek.

Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, a 19. sorszámú előkészítő iratában korábbi előadásait fenntartva hangsúlyozta, hogy a **NS Kft.** és az alperes közötti pénzmozgás egyrészt banktitkot képez, másrészt nem alapozza meg azt a feltételezést, hogy az alperes jogellenesen kárt akart okozni a felperesnek. Valójában az alperes tényleges értékesítés céljából utalta át a beszerzés ellenértékét a **NS Kft.** részére, mert szállítási nehézségei miatt vált számára szükségessé a beszerzés. A felperes azonban a **NS Kft.**-nek hibásan teljesített. Kifejtette, hogy életszerűtlen az, hogy a felperesnek okozandó kár érdekében - amint azt a felperes feltételezi - meg nem térülő módon, nagyságrendileg 23.000.000,- Ft-ot áldozzon. Ezt egyetlen cég likviditási körülményei sem engednék meg. Előadta, hogy az alperes által tett feljelentés nem a felperes által a **NS Kft.** részére szállított termékekre, hanem egy perben nem álló cég által az **A. budaörsi áruházába** és a **C. Áruházba** szállított termékekre vonatkoztak. Előadta még, hogy a **R.A. 2000. május 25-én**, a felperesnél történt lefoglalás időpontjában nem volt az alperesnek sem ügyvezetője, sem tulajdonosa, egyébként sem szakértőként, csak szaktanácsadóként járt el, és a tevékenysége csak a termékek elsődleges vizsgálatára vonatkozott. Nem helytálló ezért az a felperesi hivatkozás, hogy az alperes tudott a VPOP eljárásáról, mert az alperes **R.A-val** nem azonosítható, mivel nevezett a kérdéses időben semmilyen tisztséget nem viselt az alperesnél. A felperes indokolatlanul összemosza a Budaörsi Rendőrkapitányság előtt indult nyomozást a Vám- és Pénzügyőrség által elrendelt nyomozással. Hangsúlyozta, hogy a védjegybitorlást a bíróság jogerős ítélete megállapította. Ennek megfelelően a felperes a perbeli tintapatronokat jogszerűen nem importálhatta volna forgalombahozatal céljából, azonban ezt mégis, saját üzleti döntése alapján megtette. Erre is tekintettel tartotta a kereset összecszerűségét is teljes mértékben megalapozatlannak, mivel szállítójának történt fizetéskor már a felperes tudott arról, hogy a termék exportja nem jogszerű. A kár bekövetkeztében a fő ok tehát a felperes körültekintés nélküli eljárása volt az import beszerzés során.

A felperes indítványára az elsőfokú bíróság beszerezte a Vám- és Pénzügyőrség Országos Parancsnoksága Bü.10.432/2007. számú iratait. A VPOP átiratában azt is közölte, hogy a büntetőügy a 2000. május 23-án tett névtelen bejelentés alapján indult.

A felperes csatolta az e nyomozás alapján tett vádemelés eredményeként született jogerős ítéletet, melynek kelte 2005. október 4. napja, és amelyben a Pesti Központi Kerületi Bíróság Bíró Lajos vádlottat, a felperes beszerzési és kereskedelmi igazgatóját az áru hamis megjelölése büntettének vádja alól felmentette. A felperesnél lefoglalt összesen 20.999. db különféle típusú **E. toner** lefoglalását megszüntette és azokat a felperesnek kiadni rendelte.

Az elsőfokú bíróság a 2008. november 28. napján kelt 15.G.40.008/2007/22. számú ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek fejenként 3.650.000,- Ft perköltséget.

Határozata indokolásában rögzítette, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként nem volt megállapítható, hogy a keresetben állítottak szerint az alperesek megsértették volna a Ptk. 4. §-a szerinti együttműködési kötelezettséget.

Az eljárás adatai szerint az alperes feljelentését nem a felperes első 3000 db-os szállítmányával kapcsolatban tette. Ezen utóbbi lefoglalására csak az eljárás hozadékaént került sor. Az iratokból az is megállapítható, hogy a **NS Kft.** azt megelőzően 2000. április 27-én rendelte meg a 20.000 db patron, hogy a korábbi 3.000 db-os szállítmányt a hatóság lefoglalta volna, mert ezt abban az eljárásban fogantatosították, amely az alperes feljelentése nyomán csak 2000. május 17-én indult 18002/32000. Bü. szám alatt a Budaörsi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztálya eljárásával. Ezért téves a felperes azon állítása, hogy már az első szállítmány lefoglalásából tudnia kellett az I. és az alpereseknek, hogy a patronok valódisága megkérdőjelezhető. Ráadásul a 20.000 db patron a Vám- és Pénzügyőrség Központi Bűnüldözési Parancsnoksága Kiemelt Ügyek Vizsgálati Osztálya foglalta le 2000. május 25-én a 10.432/2000. Bü. számon elrendelt nyomozás során.

Nem tudta a felperes azt sem bizonyítani, hogy ez utóbbi, a vámhatóság előtt folyó nyomozás az alperesek feljelentése alapján indult volna, hiszen a beszerzett iratokból megállapítható, hogy az eljárás névtelen bejelentés alapján indult.

A II. rendű alperes nem vitatta, hogy a felmerült szállítási nehézségei miatt a **NS Kft.-n** keresztül kívánt patronokat beszerezni. Ez önmagában nyilvánvalóan nem tekinthető a Ptk. 4. §-ában foglaltak felperessel szembeni megsértésének. Azt, hogy az alperes a felperessel szembeni jogsértő magatartást kívánta finanszírozni, a felperes nem tudta konkrét bizonyítékokkal alátámasztani, és értékelte azt is az elsőfokú bíróság, hogy a termékek lefoglalásával az alperesek 23.000.000,- Ft veszteséget tudtak csak realizálni. Mindezt a **NS Kft.** anyagi helyzete sem tette lehetővé, hiszen felszámolási eljárás alá került.

A felperes állításával szemben azt is megállapította az elsőfokú bíróság, hogy **R.A.** csupán szaktanácsadóként járt el, akit az eljáró hatóság vett igénybe és a véleményadás időszakában sem tulajdonosa, sem tagja nem volt az alperesnek. Ekként a véleményében foglaltakhoz az alperesnek nem volt köze, ezért annak tartalma nem az alperes véleményét, avagy szándékát tükrözte. Ezen túl a vélemény mindkét szállítmány lefoglalását követően keletkezett, így annak tartalma nem is befolyásolhatta a felek egymással szembeni eljárását. Mindezekből következik, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, hogy a keresetben hivatkozott magatartásokkal az alperesek megsértették volna a Ptk. 4. §-ában foglaltakat, ekként az erre alapított kártérítési követelés egyik eleme hiányában a bíróságnak nem kellett vizsgálnia a kártérítésre irányuló kereseti kérelmet.

A pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte perköltség megfizetésére, melyhez hozzászámította a felülvizsgálati és a másodfokú eljárásban megállapított perköltségeket is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, a keresetnek helyt adó döntés hozatalát és az alperesek perköltségben való marasztalását kérte.

Arra hivatkozott, hogy a tényállást részben helytelenül és iratellenesen állapította meg az elsőfokú bíróság, és abból helytelen jogi következtetést vont le. Tényként állapítható meg, hogy a **NS Kft.** a felperesnek kifizetett vételárat, illetve vételárelőleget a megelőző napokon az alperestől kapta. Az elsőfokú ítéletben foglaltakkal szemben semmi olyan tény vagy bizonyíték nem merült fel a nyolc éve tartó eljárás során, miszerint az alperesnek szállítási nehézségei lettek volna, és arra is csak a jelen perben tett nyilatkozata állt rendelkezésre, miszerint értékesítés céljából rendelt árut a **NS Kft.-n** keresztül a felperestől. Ennek ellentmond a keresetlevélhez F/3 alatt csatolt feljelentés, amelyben az alperes képviselőjében az ügyvezető úgy nyilatkozik, hogy annak érdekében, hogy bizonyossággal meg lehessen állapítani, hogy az alacsony árú patronok hamisak vagy csempészetek-e, ilyen alacsony árú patronokra rendelést adtak fel. Kifejezetten érthetetlen lenne az alperes részéről az értékesítésre történő rendelés annak fényében is, hogy ő volt az **E.** termékek kizárólagos magyarországi forgalmazója. Nyilván saját **E.** forrásból vásárolt volna, ha patronokra van szüksége. Ennek ellenére a bíróság mégis elfogadta, hogy az alperes célja ténylegesen beszerzés és nem károkozás volt.

Iratellenesen rögzítette az elsőfokú bíróság az ítéletében, hogy az alperes a feljelentését nem a felperes első 3000 db-os szállítmányával kapcsolatban tette. Szintén az F/3 alatt csatolt feljelentés igazolja, hogy arra 2000. április 17-én, az első szállítmány átvételét követően, de a második szállítmányra vonatkozó szerződés megkötését megelőzően került sor. F/4. alatt csatolta a felperes a házkutatásról készült jegyzőkönyvet, amelyből szintén egyértelműen megállapítható - de egyébként az alperesek által sem vitatott - hogy az a 3.000 db patron aznap került lefoglalásra a Budaörsi Rendőrség részéről, és az azonos a felperes által szállított tétellel. Miután a foglalásra április 17-én az alperes telephelyén került sor, a 10 nappal később eszközölt átutalásnál az alperesnek tudnia kellett arról, hogy a patronok valódiságát a maga részéről megkérdőjelezi és ennek ismeretében adta le a megrendelést. A második tétel vonatkozásában a szerződés kelte eltér az elsőfokú ítéletben rögzítettektől, az nem április 27. napja, hanem május 15.-e, mert a felperes azt aláírva május 15-én küldte vissza a **NS Kft.-nek**. Mindebből tehát következik, hogy a második megrendelésre az alperes által tett feljelentést követően, és lefoglalást is követően került sor. A **NS Kft.-t** veszteség nem érte a tranzakció során, hiszen mindkét szerződés esetén a pénzügyi teljesítés az alperes részéről történt meg.

Hivatkozott a Be. vonatkozó rendelkezéseire, amely szerint a szaktanácsadókra a szakértőkre vonatkozó kizárási szabályok vonatkoznak. Hangsúlyozta, hogy **R.A.** a szakvéleményét mint az alperes jogi képviselője írta alá, ezért iratellenes és jogszabálysértő azon ítéleti megállapítás, hogy az általa adott véleményben foglaltakhoz az alperesnek nem volt köze, az nem az alperes véleményét vagy szándékát tükrözte. A II. rendű alperes **R.A.** szakvéleményének adásával gondoskodott arról, hogy a második tétel vonatkozásában a lefoglalás valóban megtörténjen.

A felperes nem vitatta a fellebbezésében, hogy a termékeket a kizárólagos hazai képviselő megkerülésével importálta, azonban az, hogy a törvény által előírt és lehetővé tett szankciókon túl jelentős kárt kívántak okozni az alperesek a felperesnek, nyilvánvalóan a társadalomban általában elfogadott konvenciókba, erkölcsi normákba és szokásokba ütközik.

Kártérítési követelése összecszerűségét a megismételt eljárásban a 3. sorszámú beadványához mellékelt okiratokkal kívánta igazolni, egyéb okirati bizonyíték nem áll rendelkezésére.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az összes körülményt mérlegelve hozta meg a megalapozott döntését. Hangsúlyozta, hogy a felperes az állításait az elsőfokú eljárásban nem tudta bizonyítani. Fellebbezésében is csak megismétli azokat a feltételezéseket, amelyeket az elsőfokú bíróság megvizsgált és az előadottak mérlegelésével megalapozottan elutasított.

Álláspontja szerint a felperes a kártérítési igénye összecszerűségét sem tudta bizonyítani a megismételt eljárás során sem, mert a 3. számú beadványhoz mellékelt igazolásokról nem derül ki egyértelműen, hogy azok a második megrendeléssel lennének kapcsolatosak.

A Fővárosi Ítéltábla a 2009. február 24. napján kelt 14.Gf.40.177/2009/3. számú jogerős végzésével a pert a **NS Kft.** "f.a." I. rendű alperes vonatkozásában megszüntette, egyben az elsőfokú bíróság ítéletének rá vonatkozó részét hatályon kívül helyezte, mert a közhiteles cégnyilvántartás adatai alapján megállapította, hogy a **NS Kft.**-t 2008. április 4-i hatállyal jogutód nélkül, felszámolást követően törölték a cégjegyzékből. A per egyedüli alperese jelen másodfokú eljárásban ezért csak az eredeti II. rendű alperes, az II. rendű alperes neve

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy a fellebbezés a jogalap tekintetében megalapozott, az összecszerűség vonatkozásában kisebb részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást részben hiányosan és pontatlanul állapította meg, és megalapozatlan jogi következtetéssel utasította el a jogalap bizonyítottsága hiányában a felperes kártérítési igényét.

Helytállóan hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság kellő indok nélkül - iratellenes jogi következtetéssel - fogadta el az alperes arra vonatkozó előadását, hogy a **NS Kft.**-n keresztül azért adott le megrendelést tintapatronokra, mert felmerült szállítási nehézségei miatt a felperestől kívánta azokat beszerezni.

Egyrészt erre a 2001-ben indult perben csak a 2007 januárjában újraindult megismételt eljárásban hivatkozott először, amely ellentétben áll a korábbi perbeli előadásával, amelyben azt is vitatta, hogy a megrendelés tőle származott, valamint az iratok között elfekvő, a keresetlevélhez is csatolt, de a most beszerzett vámiratok között 179. sorszám alatt is szereplő okirat tartalmával. Ez **T.L.** mint az alperes

kereskedelmi igazgatójának feljelentését tartalmazó, a Budaörsi Rendőrkapitányságon felvett jegyzőkönyv, amelyben a feljelentő előadta, hogy feltételezése szerint ilyen alacsony árat csak hamis, csempészett vagy lopott árunál lehet elérni. Annak érdekében, hogy ezt bizonyossággal meg tudják állapítani, ilyen alacsony árú patronokra rendelést adtak fel, és mivel gyanakodtak, ezért a szállítás időpontjában a rendőrséget felkérték, hogy legyen ott az áru átvételénél. A rendőrség a felkérésnek eleget tett, 2000. április 17-én kb. 11. óra körül megjelent az alperes telephelyén. 15 perccel később megérkezett a szállítmány, amelyet a rendőrség jegyzőkönyvileg lefoglalt úgy, hogy minden típusból egy darabot elvitt, a többi pedig egy használaton kívüli helységben lepecsételve hátrahagyta.

Mindebből egyértelműen megállapítható a másodfokú bíróság álláspontja szerint is, hogy az első, 3.000 db-os tétel vonatkozásában próbavásárlásra került sor, és a későbbiekben kifejtettek körülmények alapján az is kizárható, hogy a második, nagyobb tételű megrendelést tényleges értékesítés céljából adta volna az alperes. Azt az elsőfokú bíróság is helytállóan rögzítette e körben, hogy az első megrendelés teljes vételárát, míg a második megrendelés vételárelőlegét ténylegesen az alperes teljesítette akként, hogy azt a **NS Kft.** részére átutalta, aki másnap továbbította az összeget a felperesnek.

A fentiekből következik, hogy iratellenesek az elsőfokú bíróság arra vonatkozó következtetései is, hogy az alperes a feljelentését nem a felperes első, 3.000 db-os szállítmánnyal kapcsolatban tette, és ezen tétel lefoglalására csupán az eljárás hozadékaként került sor, valamint, hogy a 3.000 db-os szállítmány lefoglalására csak a 2005. május 17-én indult 1802/2000. bü. szám alatt a Budaörsi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztálya eljárásában került sor úgy, hogy addigra már a második megrendelést is leadta az alperes.

Ezzel szemben a beszerzett vámiratokból megállapítható, hogy a 3.000 db tintapatron lefoglalására 2000. április 17-én már sor került az alperes telephelyén.

A vámiratok között 175. sorszám alatt szereplő nyomozás áttételéről rendelkező határozat indokolása valóban azt tartalmazza, hogy a Budaörsi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztálya 2000. május 17-én rendelte el a nyomozást és bejelentést követően foglalt le az alperes próbavásárlása során beszerzett 14.000.000,- Ft értékű tintapatron, azonban a bejelentést a 179. sorszámú okirat szerint az alperes kereskedelmi igazgatója már április 17-én megtette és a 181. sorszámú házkutatásról felvett jegyzőkönyv szerint még aznap az alperes raktárában a patronokat lefoglalták, melyből 5 db-ot elszállítottak, a fennmaradó 2.994 db tintapatron - melyet az 1973. évi I. törvény (Be.) 101. § (1) bekezdése alapján szintén lefoglaltak - a helyszínen hagyták megőrzés végett.

Miután a második megrendelést a **NS Kft.** 2000. április 27-én postázta a felperes részére, ebből következik, hogy helytállóan hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy az első szállítmány lefoglalásáról az alperesnek a megrendelés leadásakor már tudnia kellett. Ebből következően azt is tudta, hogy a patronok valódisága megkérdőjelezhető, és a második megrendelés eredményeképpen az első szállítmánnyal azonos árura számíthat.

Az elsőfokú bíróság jelentőséget tulajdonított annak is, hogy a 20.000 db tintapatront a felperes telephelyén a Vám- és Pénzügyőrség Központi Bűnüldözési Parancsnoksága Kiemelt Ügyek Vizsgálati Osztálya foglalta le, szemben a korábbi 3.000 darabos tétellel, amelyet a rendőrhatalóság foglalt le. Kiemelte, hogy a felperes nem tudta bizonyítani, hogy az utóbbi, VPOP előtt 10432/2000. Bü. számon elrendelt nyomozás az alperesek feljelentése alapján indult volna, hiszen a felperes bizonyítási indítványára beszerzett okiratokból megállapítható, hogy az eljárás névtelen bejelentés alapján indult.

Rögzíti e körben a másodfokú bíróság, hogy bár a VPOP az átiratában valóban arról tájékoztatta a bíróságot, hogy a büntető ügy egy 2007. május 23-án tett névtelen bejelentés alapján indult, azonban a megküldött iratok között 169. sorszám alatti, az alperes jogi képviselőjének a 2000. június 8. napján kelt, a Budaörsi Rendőrkapitánysághoz címzett, az Auchan és a Cora áruházakban kapható tonerekkel kapcsolatos feljelentése, amelyben a következő nyilatkozatot tette: „Csatolom a védjegyjogosult meghatalmazottjának nyilatkozatát, amely tartalmazza, hogy Magyarországon az II.rendű alperes neve jogosult az E. védjegy sérelme esetén fellépni a védjegyjogosult érdekében. A védjegyjogosult feljelentésére a (...) cégjegyzékszámú (...) adószámú C.H Kft. (székhelye...) készletéből a Vám- és Pénzügyőrség lefoglalt nagy mennyiségű tintapatront...”

Maga az alperesi jogi képviselő nyilatkozott tehát úgy a feljelentésében, hogy a vámhatóság a védjegyjogosult feljelentésére foglalta le a nagy mennyiségű tintapatront, amely a feljelentés dátumából is következően egyértelműen azonosítható a perbeli 20.000 db patronnal.

Mindezek alapján megállapította a másodfokú bíróság, hogy a vámhatósági eljárás alapját képező bejelentést az alperes tette.

Az elsőfokú bíróság szintén az alperesi előadást fogadta el ítélezése alapjául, amikor azt állapította meg, hogy R.A. nem szakértőként, csupán szaktanácsadóként járt el az eljáró hatóság felkérésére a 20.000 db patron lefoglalásakor, valamint a véleményadás időszakában sem tulajdonosa, sem tagja nem volt az alperesnek, ezért a véleményében foglaltakhoz az alperesnek nem volt köze, annak tartalma nem az alperes véleményét vagy szándékát tükrözi.

A másodfokú bíróság a felperes álláspontját osztotta e vonatkozásban is, ugyanis Rack

Antal a 2000. május 25-én kelt szaktanácsadói véleményét mint az alperes, az E. kizárólagos magyarországi importőrének jogi képviselője adta, tehát nem mint magánszemély vagy mint magánszakértő. Ebből következően legalábbis eseti megbízással kellett, hogy rendelkezzen az alperestől a szaktanácsadói vélemény megadására. Megalapozatlan ezért az arra vonatkozó következtetés, hogy a vélemény nem az alperes véleményét vagy szándékát tükrözi, ahhoz semmi köze nincs.

A rendelkezésre álló okiratokkal ellentétes az a következtetése is az elsőfokú bíróságnak, hogy a vélemény mindkét szállítmány lefoglalását követően keletkezett,

mivel azt **R.A.** ténylegesen a második szállítmány lefoglalásával kapcsolatos eljárás során a felperes telephelyén adta. A VPOP által megküldött iratok között 267. sorszám alatt szereplő, a 2000. május 25-i lefoglalásról felvett jegyzőkönyv 4. oldala tartalmazza, hogy a helyszínen előzetes szaktanácsadói véleményt készített **R.A.**, az II.rendű alperes neve jogi képviselőjében.

Mindezek egybevetése alapján megállapította a Fővárosi Ítéltábla, hogy a felperes az eljárás során megfelelően bizonyította, hogy az alperes megsértette a Ptk. 4. §-ában foglaltakat, amely szerint a polgári jogok gyakorlása és a kötelezettségek teljesítése során a felek a jóhiszeműség és tisztesség követelményeinek megfelelően kölcsönösen együttműködve kötelesek eljárni; illetve, hogy a polgári jogi viszonyokban úgy kell eljárni, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Arra helytállóan hivatkozott az alperes, hogy a feljelentés önmagában nem tisztességtelen.

Jelen esetben azonban - osztva e körben is a felperes álláspontját - a másodfokú bíróság megítélése szerint az minősül a Ptk. 4. §-ába ütköző jogellenes alperesi magatartásnak, hogy annak tudatában, hogy a felperes által szállított áru importja nem jogszerű és az **E.** kizárólagos magyarországi importőreként a felperessel szemben történő fellépéshez már megfelelő árukészlet (a 3.000 db-os szállítmány) rendelkezésére állt, mégis újabb, kb. 70.000.000,- Ft-os megrendelést adott le. Bejelentése alapján ezt az árukészletet a felperes telephelyén lefoglalta a hatóság, és ezzel a védjegyjogosult érdekében tőle elvárható jogszerű fellépést lényegesen meghaladó indokolatlan kárt okozott részére.

Rámutat e körben a másodfokú bíróság, hogy valóban nem életszerű - ahogyan arra az alperes a 19. sorszámú beadványában hivatkozott - hogy a felperesnek okozandó kár érdekében meg nem térülően nagyságrendileg 23.000.000,- Ft-ot áldozzon, azonban peradatok vannak arra nézve is, hogy a felperesnek kifizetett összegeket a **NS Kft.** a felperessel fennálló jogviszonya alapján hibás teljesítésre hivatkozással megkísérelte visszakövetelni, azaz az alperes is számított, illetve számíthatott annak megtérülésére.

A felperest nem vitásan kár érte, mert az alperes által a **NS Kft.**-n keresztül megrendelt árut Magyarországra importálta, amit a hatóság lefoglalt és ugyan annak lefoglalását a bíróság 2005. október 4-én megszüntette (3/F/9.), a Dél-Pest Térségi Fővármihatal a 2006. március 23-án kelt határozatával elrendelte a tonerek megsemmisítését, mivel időközben a kellékszavatossági idő lejárt.

A Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében meghatározott jog, vagyis a bizonyítékok összességében való értékelése, és az ügy meggyőződés szerinti elbírálása a másodfokú bíróságot is megilleti.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság megállapította az alperes felróható jogellenes magatartását, valamint a felperest ért kár és az alperes magatartása között az ok-okozati összefüggést.

A Fővárosi Ítéltábla hivatkozik a 14.Gf.40.191/2006/8.számú határozatának indokolásában kifejtettekre, amely szerint a Ptk. 4. § (1) és (4) bekezdései értelmében önmagában a felperes részéről jogerősen megállapított védjegybitorlás ténye nem zárja ki a felperes kártérítési igényérvényesítését az alperesek által tanúsított jogellenes magatartásra hivatkozással.

Az alperes az ellenkérelmében a jogalapon túl vitatta a kereset összegszerűségét is.

Az elsőfokú bíróság - eltérő jogi álláspontja miatt - ezt nem vizsgálta, azonban a megismételt eljárásban a kár mértékének bizonyítására is felhívta a felperest, aki a 3. sorszámú beadványához csatolta a rendelkezésére álló számlamásolatokat és igazolásokat. A másodfokú tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy egyéb, a kár összegére vonatkozó bizonyíték nem áll rendelkezésére.

Ezért az összegszerűség elbírálásához szükséges adatok a másodfokú bíróság rendelkezésére álltak az alábbiak szerint.

A felperes a megismételt eljárásban a keresete összegszerűségét az eredetileg is benyújtott tartalommal tartotta fenn, annak első tételeként az őt ért tényleges kár összegét 57.232.600,- Ft-ban jelölte meg, annak 2000. május 18-tól számított késedelmi kamataival. Ez az összeg - előadása szerint - az általa a külföldi szállítójának átutalt összeg és a **NS Kft.** által kifizetett vételár-előleg különbözete.

A második tétel a 20.000 db tintapatron beszerzési és eladási ára közötti nettó összeg, 7.634.000,- Ft képezte mint elmaradt haszon.

A harmadik tétel szintén tényleges kár, amely őt a nála a 20.000 db toneren felül 2000. május 25-én szintén lefoglalt 999 db toner tekintetében érte.

A kereset második tétele, az elmaradt haszon kapcsán a másodfokú bíróság az alperesi ellenkérelemben írtakkal értett egyet, amely szerint az a körülmény, hogy a forgalomba hozatal céljára történő behozatal a védjegyperben hozott jogerős ítélet szerint jogszerűtlen volt, kizárja az elmaradt haszon kárként történő érvényesítését, mivel a forgalomba nem hozható árun hasznót realizálni nem jogszerű.

Ugyanígy alaptalan a kereset 3. pontja is, mivel a 999 db, a felperes telephelyén az eljárás során lefoglalt tintapatron tekintetében nem állapítható meg az alperes jogellenes magatartása, illetve közvetlen okozati összefüggés a felperest ezek kapcsán ért kár, és az alperesi magatartás között. A felperes e 999 db-os tétel vonatkozásában tényállást nem is adott elő, ezzel kapcsolatos bizonyítási indítványa sem volt, így a rendelkezésre álló adatok alapján nem lehet megállapítani, hogy a 20.000 db-ot meghaladó áru kinek a megrendelésére és miért volt a felperesnél. Önmagában a lefoglalás ténye nem ad alapot az alperes elmarasztalására.

A Fővárosi Ítéltábla ezt követően az első tétel vonatkozásában azt vizsgálta, hogy a felperes a kár összegszerűségére vonatkozó bizonyítási kötelezettségének mennyiben tudott eleget tenni.

A kártérítés jogalapját az alperes második megrendelése képezi, melynek dátuma 2000. április 27. napja.

Erre tekintettel a felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy a foglalási jegyzőkönyvvel azonosítható tintapatronok vételára címén ezt az időpontot követően milyen összeget fizetett meg az I. AS norvég cégnek.

A felperes által csatolt okiratok közül ezért a 2000. április 27-ét megelőző időpontú átutalások, illetve az ezt megelőző keltű számlák nem voltak figyelembe vehetők.

A felperes 2 db, a norvég cég által kiállított angol nyelvű számlát csatolt 2000. május 2-i keltezéssel, amelyek közül a 114. számú számla 29.345,- USD, a 113. számú számla 11.500,- USD áru vételára.

A B. Kft. bankszámla kivonata szerint e két számlával azonosíthatóan a felperes 26.422,50,- USD-t - amely az aznapi árfolyam szerint 7.629.590,40,-Ft-nak felel meg - utalt át a norvég cégnek. Ugyanezt az összeget utalta tovább a Bank, így ezt a további átutalást a felperes által teljesített további fizetésként már nem lehetett figyelembe venni. A többi okirat - azok korábbi dátuma miatt - a második megrendeléssel összefüggésben nem volt értékelhető.

Az alperes vitatta ugyan, hogy a 113. és 114. számú számla, valamint az ezekre vonatkozó átutalás a második megrendeléssel lenne kapcsolatos, azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint a becsatolt számlák aggály nélkül azonosíthatók; azok kelte a megrendelést követő időpontú és a tonerek típusa (SO20089, SO20093, SO20187, SO20189, SO20191) megegyezik a 2000. május 25-i, halaszthatatlan nyomozati cselekményként végrehajtott házkutatásról - lefoglalásról felvett jegyzőkönyv mellékletét képező bűnjel jegyzéken feltüntetett tintapatronok típusával, valamint a számlákon szereplő mennyiség (típusonként 500 ill. 1.000 db) is arányban áll a később lefoglalásra került ezt meghaladó kettő-négyezres darabszámmal.

Mindezek alapján megállapította a Fővárosi Ítéltábla, hogy a felperest - az alperes jogellenes magatartásával összefüggésben bizonyítottan - 7.629.590,40,- Ft kár érte.

Ezt követően az alperes védekezésére is tekintettel azt vizsgálta, hogy a felperes - aki maga sem a tőle elvárható magatartást tanúsította, mert védjegybitorlással importált Magyarországra terméket - mennyiben hatott közre a kár bekövetkeztében.

A Fővárosi Ítéltábla már a 14.Gf.40.191/2006/8. számú végzésében is hivatkozott a PK 36. számú állásfoglalásra, amely kimondja, ha a károkozó magatartás előidézésében, a kár bekövetkeztében, a kár súlyosbodásában az elvárható magatartást elmulasztó károsult is közrehatott, magatartásának következményeit a károsult maga viseli. Ez esetben a Ptk. 340. § (1) bekezdése szerint kármegosztásnak van helye. Nem terheli kártérítési felelősség a károkozót a kárnak azért a részéért, amely abból származott, hogy a károsult nem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható.

A károsulttól elvárható magatartás elmulasztása kifejezésre juthat a károkozás során tanúsított felróható magatartásban is.

A Ptk. 340. § (1) bekezdése szerint a károsult a kár elhárítása, illetőleg csökkentése érdekében úgy köteles eljárni, ahogy az adott helyzetben általában elvárható. Nem kell megtéríteni a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy a károsult e kötelezettségének nem tett eleget.

Tény - ahogy arra az alperes helyesen hivatkozott -, hogy a felperest egyáltalán nem érte volna kár, ha nem jogellenesen hozza be a terméket, tény viszont az is, hogy a felperes a perbeli 20.000 db-os tételt kifejezetten az alperes, szintén jogellenesnek minősülő megrendelésére importálta, anélkül ilyen mennyiséget nem rendelt volna meg. A rendelkezésre álló adatok alapján, ha az alperes a VPOP-nál tett bejelentését megelőzően nem „gondoskodik” arról, hogy a felperes raktárában nagy tétel legyen található és lefoglalható, ott csak 999 db patron lefoglalására kerülhetett volna sor.

Mindezeket együttesen értékelve, figyelemmel a peres feleknek a kár bekövetkeztében tanúsított jogellenes, felróható magatartására, annak közrehatása mértékét a másodfokú bíróság - mérlegeléssel - 50-50 %-ban határozta meg.

Erre tekintettel az alperest a Ptk. 339. § (1) bekezdése, illetve 340. § (1) bekezdése alapján - figyelemmel a Ptk. 4. § (4) bekezdésére is - az igazolt kár 50 %-ának, 3.814.975,- Ft-nak és késedelmi kamatainak a megfizetésére kötelezte a felperes javára.

A felperes 2000. május 18-tól igényelte a késedelmi kamatot, az átutalás igazolt időpontja 2000. május 5. napja volt.

A Ptk. 215. §-a alapján ezért a másodfokú bíróság a kamat kezdő időpontját a keresetben megjelöltek szerint határozta meg; annak mértéke a felek közötti szerződésen kívüli jogviszony keletkezése, azaz a károkozás időpontjára tekintettel az 1995. évi CXXI. törvény 108. § (4) bekezdése és az 1996. január 2. napjától hatályos Ptk. 301.§ (1) bekezdése alapján évi 20 %.

Bár a felperes a másodfokú bíróság jelen döntése alapján részben - a keresetben érvényesített összeg figyelembevételével mindösszesen 5,5 %-ban - pernyertes lett a másodfokú bíróság ezt olyan kismértékű pernyertességgként értékelte, hogy nem látott alapot az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség megváltoztatására.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint határozott.

A felperes fellebbezése kisebb részben vezetett eredményre, a korábban írtak szerint a pernyertesség-pervesztesség aránya az alperes javára 94,5 % - 5,5 %-os. A peres felek jogi képviselői az ügyvédi munkadíj megállapítását a vonatkozó IM rendelet alapján kérték. A kereset benyújtásakor hatályos 8/2002. (III.30.) IM rendelet 3. §-a alapján a 68.753.600,- Ft fellebbezési pertárgyérték alapján megítélhető ügyvédi munkadíjat a másodfokú bíróság - mérlegeléssel - 1.131.300,- Ft-ban határozta meg. Az alperesnek pernyertességére tekintettel ennek 94,5 %-a 1.069.080,- Ft jár. A felperes a fellebbezésére 900.000,- Ft fellebbezési eljárási

illetéket lerótt, ennek 5,5 %-a, 49.500,- Ft az, amely a felperest illeti meg az alperestől. A másodfokú bíróság ezért a felperes által az alperesnek fizetendő 1.069.080,- Ft ügyvédi munkadíjból levonásba helyezte a 49.500,- Ft felperesnek járó részilletéket és a különbözet, 1.019.850,- Ft másodfokú rész költség megfizetésére kötelezte a felperest az alperes javára a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2009. év június hó 18. napján

. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsánna sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróügyi tisztviselő